

خبر

سخنگوی ستاد انتخابات کشور:

وزارت کشور امین مردم و حافظ رأی آنهاست

● **ایلنا:** دبیر و سخنگوی ستاد انتخابات کشور گفت: وزارت کشور در انتخابات اسفند ۹۸ نیز مانند گذشته امین مردم خواهد بود و از رأی مردم محافظت خواهد کرد.اسماعیل موسوی با اشاره به اینکه براساس قانون، وزارت کشور مجری قانون انتخابات و مسئول حسن جریان انتخابات است، افزود: اجرای انتخابات را هیئت‌های اجرایی بر عهده دارند و حسن جریان انتخابات را هیئت‌های بازرسی تأمین می‌کنند.او با اشاره به ضرورت اشرف‌الجریان و دست‌اندرکاران انتخابات اظهار کرد: محور تمام برنامه‌های ما در ستاد انتخابات قانون است، بنابراین آموزش‌های انتخابات بر این محور استوار است.

فراخوان مشارکت عمومی در تدوین لایحه قانونی حمایت از حیوانات

● **ایسنا:** معاونت حقوقی دولت با انتشار پیش‌نویس لایحه قانونی حمایت از حیوانات از علاقه‌مندان درخواست کرد در تدوین نهایی این لایحه مشارکت داشته باشند.
متن فراخوان مشارکت عمومی در تدوین لایحه قانونی حمایت از حیوانات به شرح زیر است:
چنان‌که اصل پنج‌نامه قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران اعلام کرده است: «در جمهوری اسلامی، حفاظت محیط زیست که نسل امروز و نسل‌های بعد باید در آن حیات اجتماعی روبه‌رشدی داشته باشند، وظیفه عمومی تلقی می‌شود.
ازاین‌رو فعالیت‌های اقتصادی و غیر آن که با آلودگی محیط زیست یا تخریب غیر قابل جبران آن ملازمه پیدا کنند، ممنوع است».دولت تدبیر و امید، براساس اصول کلی و خط مشی راهبردی خود در زمینه محیط زیست سالم بر این باور است که حفظ و بازسازی منابع طبیعی و تنوع زیستی و ایجاد تعادل پایدار در اجزای مختلف محیط زیست، لازمه استقرار حکمرانی شایسته و کارآمد است.
بی‌تردید، حمایت از حیات همه جانداران، از مهم‌ترین عوامل پایدارسازی محیط زیست است و ازهمین‌رو، دولت به لزوم قانون‌گذاری در این حوزه مغفول و جبران کاستی‌های حمایتی توجهی ویژه کرده است.پیش از پیش‌نویس حاضر، برای پیشگیری از ارتکاب جنایات علیه حیوانات، نخست، پیش‌نویس الحاق چند تبصره به ماده ۶۷۹ قانون مجازات‌های تعزیری و بازدارنده از طرف سازمان حفاظت محیط زیست در دستور بررسی کمیسیون لوایح دولت قرار داشت، اما در نهایت ضرورت نگاهی جامع‌تر و راهبردی‌تر به این مقوله، دولت را بر آن داشت که با صرف‌نظرکردن از متن مزبور و ضمن لحاظحه دیدگاه دستگاه‌های مختلف اجرایی، گامی بلندتر برای پیش‌کشیدن نگاهی غایت‌انکار و حمایت‌گرانه به موجودیت حیوانات بردارد.پیش‌نویس لایحه قانونی حمایت از حیوانات که حاصل کوشش چندین‌ماهه معاونت ارتباطات و پیگیری اجرای قانون اساسی معاونت حقوقی ریاست‌جمهوری و همراهی و همکاری دادطلبانه عده‌ای از کارشناسان و فعالان حامی حیوانات است، اکنون به مدت ۱۵ روز از تاریخ انتشار، در معرض نقد و نظر عموم مردم صاحب‌نظر است تا با پشتوانه یاری علمی و عملی متخصصان و فعالان این حوزه، کاستی‌های احتمالی آن جبران شود و به نیازی فوری در این زمینه، پاسخی درخور داده شود.
از علاقه‌مندان به مشارکت در این امر ملی درخواست می‌شود نظر‌های مکتوب خود را به نشانی تهران، میدان پاستور، نهاد ریاست‌جمهوری، معاونت حقوقی، معاونت ارتباطات و پیگیری اجرای قانون اساسی یا پست الکترونیک mp.ghanoonasasi@iripo.ir ارسال کنند.

شرق: دیروز در ۳۷ سال پیش مصادف بود با تصویب کلیات طرح تأسیس وزارت اطلاعات در مجلس شورای اسلامی. دو سال بعدش هم وزارتخانه‌اش راه افتاد. تا پنج سال بعد از انقلاب، ساختار اطلاعاتی امنیتی در مراکزى چون معاونت اطلاعات نخست‌وزیری، کمیته‌های انقلاب یا واحدهای اطلاعاتی برخی نهادهای انقلابی با قضائی پخش بود. انقلابیون که از تشکیلات ساواک خاطره خوبی نداشتند به لزوم راه‌اندازی یک سیستم امنیتی اطلاعاتی مجزا فکر نکرده بودند. شاید اگر تهرورا،

بمب‌گذاری‌ها و رخدادهای تنش‌زای مسلحانه سال‌های اول دهه ۶۰ رخ نداده بود، هیچ‌گاه به صرافت راه‌اندازی وزارت اطلاعات نمی‌افتادند. ابتدا دفتر اطلاعات نخست‌وزیری با ابتکار شهید رجایی شکل گرفت و امور اطلاعاتی میان سپاه و ارتش و کمیته و شهربانی تقسیم شد. سرانجام کلیات طرح تأسیس وزارتخانه اطلاعات در مجلس تصویب و لایحه‌اش سال ۱۳۶۲ در دولت میرحسین موسوی تهیه و در مجلس تصویب شد.

محمد شریعتمداری دیدگاه‌های متفاوتی را که در زمان تأسیس وزارت اطلاعات میان نیروهای امنیتی به وجود آمده بود، این‌گونه روایت کرده است: «برخی می‌گفتند که فعالیت‌های اطلاعاتی در قالب وزارت، نظام را ضربه‌پذیر می‌کند که این نگاه هنوز هم هست. می‌گویند وجود سازمان‌های اطلاعاتی مختلف هزینه‌های نظام را کم می‌کند... مخالف تمرکز فعالیت‌های اطلاعاتی در قالب یک سازمان بودند و می‌گفتند پراکندگی سازمان‌های اطلاعاتی موازی باعث امنیت بیشتری می‌شود. این‌ب بحث وجود داشت که همه متحد ایران باید در حفظ دستاوردهای نظام مشارکت کنند و هنوز هم می‌گویند. اما گروه دیگری می‌گفتند این پراکندگی، برآورد این‌نوع اقدامات را پایین می‌آورد و موازی‌کاری درگیری‌ها و گرفتاری‌های بسیاری را به وجود می‌آورد. در هر صورت طرز تفکر تمرکز فعالیت‌های اطلاعاتی پیروز شد و وزارت اطلاعات شکل گرفت».

از همان ابتدا درباره اینکه این سازمان زیر نظر کدام‌یک از ارگان‌ها اداره شود، اختلاف نظر وجود داشت. عده‌ای معتقد بودند تشکیلات اطلاعاتی باید زیر نظر سپاه پاسداران اداره شود، ولی عده‌ای دیگر، این سازمان را زیر نظر قوه قضائیه قرار می‌دادند. عده‌ای نیز آن را جزئی از نهاد ریاست‌جمهوری می‌دانستند و حتی گروهی معتقد بودند به دلیل حساسیت و اهمیت تشکیلات اطلاعاتی، سازمان اطلاعات باید زیر نظر بالاترین مقام کشور یعنی رهبری اداره شود. اما گویا ترس از قدرتمندشدن خاطرم نیست که چه کسانی کنترل‌شدن تشکیلات امنیتی، باعث شد تا سرانجام به جای «سازمان اطلاعات» لایحه وزارت اطلاعات در دستور کار قرار گیرد؛ تا از یک طرف مجلس و از طرف دیگر رئیس‌جمهور بر عملکرد آن نظارت داشته باشند. محمد شریعتمداری در همین باره گفته است: «واقعاً خاطرم نیست که چه کسانی طرفدار سازمان اطلاعات بودند. اما من و آقایان حجاربان و خسرو تهرانی فکر می‌کردیم وزارت اطلاعات از سازمان اطلاعات بهتر است. به این دلیل که موظف به پاسخ‌گویی است و بیشتر تحت نظارت و کنترل قرار می‌گیرد».

سعید حجاریان از اولین افراد تشکیل‌دهنده وزارت اطلاعات می‌گوید: «از اواخر بهمن ۵۷ و روزهای بعد از پیروزی انقلاب عمدتاً قدرت به دست کمیته‌ها افتاد. به دلیل عدم فرماندهی واحد، نوعی ملوک‌طوایفی در کار کمیته و کار اطلاعاتی آنها به وجود آمده بود تا اینکه امام به آقای مهدوی‌کنی حکم دادند که کمیته مرکزی را تشکیل دهند و کمیته‌ها را هماهنگ کنند. در استان‌ها نیز این کار را

نمایندگان امام برعهده گرفتند. با فاصله کمی از انقلاب سپاه پاسداران تشکیل شد و آنجا هم کارهای اطلاعاتی صورت می‌گرفت. قضات هم در زمینه پرونده‌هایی‌که در اختیارشان بود کار اطلاعاتی می‌کردند. خاطرم هست آقای خلخالی یک تیم اطلاعاتی داشت که در زمینه پرونده‌های در اختیار ایشان به جمع‌آوری اطلاعات می‌پرداختند. دولت موقت و شورای انقلاب در آن موقع سعی می‌کردند بخش‌هایی از بقایای ساواک مخصوصاً اداره هشتم ساواک را که اداره ضد جاسوسی بود، احیا کنند. اداره هشتم ساواک عمدتاً مراقب سفارتخانه‌ها بودند و به دنبال جاسوس.

سعید حجاربان درباره بحث‌ها و مخالفت‌ها با تشکیل وزارت اطلاعات در آن روزها گفته است: «مرأ به عنوان عضو سازمان مجاهدین انقلاب اسلامی می‌شناختمد که در دفتر نخست‌وزیری با سابقه‌ای که از کشمیری به جا مانده بود فعال بودم و... سر سازگاری چندانی نبود. با این حال تلاش فوق‌العاده‌ای صورت گرفت که این طرح رای لازم را بیاورد. آقای موسوی‌اردبیلی با این طرح مخالف بود و استدلال می‌کرد که اطلاعات ذیل و ضابط قضائی است و از باز جویی، تعقیب مراقبت و دستگیری گرفته تا محصول کار آنها به کار قوه قضائیه مربوط می‌شود و در واقع یک پلیس قضائی با قدرت است. از این جهت با تشکیل وزارتخانه زیر نظر دولت مخالف بود. رئیس‌جمهور وقت هم استدلال‌شان این بود که برای رئیس‌جمهور ابزاری باقی نمانده است و باید دو نهاد به عنوان بازوی رئیس‌جمهور زیر نظر او باشد؛ یکی سازمان برنامه و یکی هم اطلاعات. از طرف ایشان آقای جواد مادرشاهی می‌آمد که از قدرت استدلال و نظم بالایی برخوردار بود. انصافاً هم کار کرده بود و تمام سرویس‌های کشورهای مختلف را مورد مطالعه قرار داده بود. نمودار می‌آورد. چارت تشکیلاتی سرویس‌ها را روی تخته می‌کشید و خلاصه برای طرح استدلال‌های خودش معرکه می‌گرفت و من هم مجبور بودم با او مخالفت کنم. آقای هاشمی در آن مجلس بود و چون عملاً فرماندهی نیروهای مسلح و ریاست شورای عالی دفاع را هم داشت با سپاهی‌ها نزدیک بود. سپاهی‌ها آن موقع جدی‌ترین مخالفت‌ها را می‌کردند. یادم می‌آید محسن رضایی و رضا سیف‌اللهی به من می‌گفتند تو از کشمیری بدتری. چراکه امام دو بازو دارد یکی بازوی نظامی و دیگری بازوی امنیتی. تو می‌خواهی با تمرکز اطلاعات در دولت عملاً یک بازوی امام را قطع کنی و آن را بوروکراتیزه کنی. توقع آنها این بود که این دو بازو هر دو در سپاه جمع شوند. هاشمی هم طرفدار استدلال آنها بود. شهید محلاتی هم که نماینده امام در سپاه بود از این استدلال دفاع می‌کرد. همین‌ها رفتند سراغ امام که کجای دنیا اطلاعات وزارتخانه است که اینها می‌خواهند اطلاعات را وزارتخانه کنند.

به امام گفتند که اگر اطلاعات وزارتخانه شود، همه اطلاعات آن رو می‌شود و این با فلسفه کار اطلاعاتی مغایرت دارد. یک روز احمد آقا به من زنگ زد و گفت امام راجع به این طرح نظر مخالف دارند و می‌پرسند کجای دنیا اطلاعات وزارتخانه می‌گیرد».

آگهی مزایده اموال منقول (تلفن همراه) پرونده اجرایی کلاسه ۹۷۰۴۱۶۹ حق امتیاز یک خط تلفن همراه به شماره ۰۹۱۲۲۴۶۹۷۴۷ متعلق به آقای مهدی رجائی نیاربک مدیون پرونده اجرایی کلاسه فوق که طبق اعلام شرکت ارتباطات سیار بشماره ۵۴۵۸۱-۹۸/۳۲۵- در قبال قسمتی از بدهی مشارالیه با موضوع چک برگشتی عهده بانک ملی بازداشت و طبق نظریه مورخ ۹۸/۵/۲۶ کارشناس رسمی دادگستری به مبلغ ۴۳/۰۰۰/۰۰۰ ریال در قبال قسمتی از بدهی و نیمعشر اجرایی ارزیابی گردیده است و در روز شنبه مورخ ۹۸/۸/۱۸ از ساعت ۹ صبح الی ۱۲ ظهر در آدرس تهران چهارراه جهان کودک ساختمان معاونت اجرای ثبت تهران سالن مزایده و از طریق مزایده به فروش میرسد و مزایده از مبلغ ۴۳/۰۰۰/۰۰۰ ریال شروع و به بالاترین قیمت که خریدار داشته باشد با ارائه چک تضمینی در وجه بانک ملی فروخته خواهد شد و سایر هزینه های قانونی برابر مقررات وصول می گردد و سایر بدهی های مشخص شده و مشخص نشده مربوط به مورد مزایده بر عهده خریدار میباشد هرگاه روز مزایده با تعطیل رسمی مصادف شود روز بعد از تعطیل جلسه مزایده در همان ساعت و همان مکان تشکیل خواهد شد . رئیس اداره چهارم اجرای اسناد رسمی تهران م الف ۱۶۳۷۸	
---	--

سیاست

۳۷ سال پیش در چنین روزهایی مجلس کلیات تشکیل وزارت اطلاعات را تصویب کرد

وزارت اطلاعات چگونه پا گرفت



است که شما می‌خواهید وزارتخانه درست کنید. من دو استدلال آوردم. آن موقع آقای صافی‌کلیایگانی دبیر شورای نگهبان بود. ایشان البته جزء روحانیت سنتی به حساب می‌آمدند و گرایش‌های راست هم داشتند. من با ایشان بحث کرده بودم. ایشان معتقد بود که چون وظایف و اختیارات رهبری در قانون اساسی احصا شده است و این به معنی حصر این اختیارات است، عملاً تشکیل سازمان اطلاعات از سوی رهبری مخالف قانون اساسی است و اگر امام بخواهد که این تشکیلات را سامان بدهد، باید از موضع بنیان‌گذار نظام حکم حکومتی بدهد و خارج از قانون اساسی اقدام کند. من این استدلال آقای صافی را به اطلاع امام رساندم. موضوع دیگری را هم که مطرح کردم، این بود که بالاخره ممکن است در جریان کارهای اطلاعاتی و امنیتی اقداماتی خلاف قانون صورت بگیرد. شکنجه‌ای شود. مشکلی برای بی‌گناهی به وجود آید. اینها اگر کارشان مستقیم زیر نظر امام باشد، این مسائل هم به پای ایشان گذاشته می‌شود. امام هر دو این استدلال‌ها را پذیرفت و نظرشان تغییر کرد».

چه نهادهایی از وزارت اطلاعات تمکین نمی‌کردند؟

ری‌شهری به‌عنوان نخستین وزیر اطلاعات وضعیت آن وزارتخانه نویا را در کتاب خاطراتش این‌گونه شرح داده است: «اکنون من هشتم و وزارتخانه‌ای‌که در برابر توطئه‌های پیچیده ضدانقلاب داخلی و دشمنان خارجی نه تشکیلات دارم، نه نیرو، نه اسناد و امکانات مورد نیاز و نه بودجه؛ و در یک جمله وزارتخانه‌ای که تنها نام دارد و وزیر در برابر کوهی از مشکلات و انتظارات است!

نخستین مشکل تأسیس وزارت اطلاعات متمرکزکردن نهادهای اطلاعاتی بود... نیاز میرم باعث شده بود تا برای امنیت کشور، مراکز متعددی مانند سپاه، کمیته، ارتش، نخست‌وزیری، دادستانی و دفتر تحقیقات دادگاه انقلاب ارتش کار اطلاعاتی کنند که پس از تأسیس وزارت اطلاعات، طبق قانون همه نیروها باید اسناد و امکانات خود را تحویل این وزارتخانه می‌دادند؛ ولی تمکین برای اجرای قانون به‌ویژه برای برخی از نهادها آسان نبود. در آن هنگام واحد اطلاعات سپاه از نظر نیروهای کارآمد، اسناد و مکان‌های مورد نیاز بیشترین امکانات را در اختیار داشت و به‌این‌دلیل انتقال همه آنها به وزارتخانه تازه‌تأسیس برای مسئولان سپاه بسیار سخت بود. روزی آقای مرحوم شهید محلاتی – که در آن وقت نماینده امام در سپاه بود– و نیز آقای محمد عراقی (جانشین ایشان) به تفصیل درباره اینکه انتقال امکانات اطلاعاتی سپاه به وزارت اطلاعات مصلحت نیست و سپاه نمی‌تواند از آن تمکین کند، من صحبت کردند. همچنین آقای محسن رضایی (فرمانده وقت سپاه) در بیت حضرت امام خمینی در همین زمینه با من صحبت کرد و پیشنهاد داد که شما به واحد اطلاعات سپاه کاری نداشته باشید، چه ضرورتی دارد که این واحد را به وزارت اطلاعات منتقل کنید؟ ما اطلاعات مورد نیاز شما را در اختیارات قرار می‌دهیم و ضمناً اشاره کرد که اصولاً انتقال اطلاعات سپاه به وزارت اطلاعات غیرممکن

است. همچنین شبی در یکی از جلسات سران قوا یکی از مسئولان اطلاعات سپاه با استاد به قانون اساسی استدلال می‌کرد که سپاه باید واحد اطلاعات داشته باشد؛ چون حفظ و حراست از دستاوردهای انقلاب برعهده سپاه است...».

او درباره نقش خطوط سیاسی و جناحی در شکل‌گیری وزارت اطلاعات هم نوشته است: «دومین مشکل تأسیس وزارت اطلاعات اختلاف تمایلات سیاسی نیروهای اطلاعاتی بود. هرچند از نظر قانونی شرط کارگزاران وزارت اطلاعات عدم عضویت در احزاب و گروه‌ها سیاسی بود؛ اما نیروهای اطلاعاتی به‌ویژه آنهایی که کارایی بیشتری دارند و از هوش سیاسی بالایی برخوردارند، از این روز اگرچه عضو رسمی حزب هم نباشند، نمی‌توانند فاقد تمایلات سیاسی باشند. به‌این‌دلیل کسانی که در نهادهای مختلف اطلاعاتی کار می‌کردند، تمایلات و سلیقه‌های سیاسی گوناگون داشتند و همکاری آنان به صورت متمرکز در وزارت اطلاعات ساده نبود». محمد شریعتمداری هم روایتی دارد که به گفته ری‌شهری نزدیک است: «از هفتاد و دو ملت و هر کسی که در این زمینه کار می‌کرد، وارد دستگاه اطلاعات کشور شد. همه هم مدعی بودند».

ری‌شهری در ادامه به مشکل سوم اشاره می‌کند که می‌نویسد: «ضعف یا فقدان ابزارهای قانونی برای کسب اطلاعات بود؛ به‌این‌صورت که بخشی از ابزارهای مورد نیاز مانند احکام تجسس و دستگیری در اختیار قوه قضائیه و بخشی مانند امکان و ابزار بازداشت موقت در اختیار نیروهای مسلح بود. اکنون باید دید وزارتخانه‌ای که کمترین امکان قانونی برای کسب اطلاعات نداشت و یک سر کارش به دست قوه قضائیه است و سر دیگر آن در دست نیروهای مسلح بود، چگونه باید انجام وظیفه کند؟!... همه وزارتخانه‌ها پس از پیروزی انقلاب، کار خود را در مکان وزارتخانه‌های پیشین و با امکانات آنها آغاز کردند؛ اما وزارت اطلاعات هنگام تأسیس فاقد هرگونه امکانات بود. تنها جایی که این وزارت در اختیار داشت، ساختمان مرکزی سازمان اطلاعات رژیم گذشته بود که به مرکز اسناد تبدیل شده بود و در آن زمان در اختیار حجت‌الاسلام‌والمسلمین جناب آقای سیدحمید روحانی قرار داشت و به وزارت اطلاعات تحویل داده شده بود؛ اما در دیگر استان‌ها هیچ امکاناتی برای شروع کار وجود نداشت. البته طبق ماده ۱۴ قانون وزارت اطلاعات همه نهادها و ارگان‌ها موظف بودند در زمینه در اختیار قراردادن نیروی انسانی، امکانات و تجربیات اطلاعاتی همکاری‌های لازم را با وزارت اطلاعات داشته باشند؛ اما مهم این بود که چگونه می‌توان این امکانات را در شرایط آن روز از آنها گرفت».

اسماعیل فردوسی‌پور نخستین گزینه برعهده‌گرفتن وزارت اطلاعات به مجلس معرفی شد؛ اما حساسیت موضوع از یک طرف و دفاع ضعیف آقای فردوسی‌پور در مقابل نمایندگان مخالف از طرف دیگر باعث شد تا از بین ۱۹۱ نفر نماینده حاضر با ۲۴ رای موافق و ۴۷ رای مخالف و ۴۰ رای ممتنع، موفق به کسب رای اعتماد مجلس نشود. او سال ۸۵ درگذشت.

مدتی بعد محمد محمدی‌ری‌شهری برای تصدی وزارت اطلاعات به مجلس معرفی شد که از مجموع ۲۰۰ رای مأخوذه با ۱۷۶ رای موافق، ۱۱ رای مخالف و ۱۳ رای ممتنع، به‌عنوان اولین وزیر اطلاعات جمهوری اسلامی ایران معرفی شد. پس از محمد محمدی‌ری‌شهری، در دولت‌های اول و دوم اکبر هاشمی‌رفسنجانی، علی فلاحیان، در دولت سیدمحمد خاتمی، قربانعلی درینجف‌آبادی و علی یونسی، در دولت محمود احمدی‌نژاد محسنی‌زاده‌ای و حیدر مصلحی و در دولت روحانی محمود علوی وزرای اطلاعات بوده‌اند.

ادامه از صفحه ۵

استراتژی حذف کشتی از تبادلات

افزایش دهد، به معنای صادرات سالانه ۴۰ میلیارد دلار کالای غیرنفتی است. نکته مهم آنکه برخلاف بازار اروپا که به سختی کالاهای ایران را می‌پذیرد، با توجه به اینکه جوامع اتحادیه اوراسیا اشتراکات فرهنگی-اجتماعی فراوانی با ایران دارند، بنابراین دسترسی ایران به بازارهای این منطقه راحت‌تر خواهد بود. در حال حاضر برای تمامی کشورهای این منطقه پوشش‌های صندوق در بخش اعتبارات کوتاه، میان و بلندمدت برقرار است و ارائه پوشش به چندین پروژه بزرگ خصوصاً در کشور ارمنستان، شاهد بر این مدعاست. همچنین طبق مذاکرات و مکاتبات متعدد انجام‌شده با مؤسسه همتای روسی صندوق EXIAR (اکزیار)، موضوع کمک به صدور ضمانت‌نامه متقابل برای تاجار دو کشور جهت خرید تجهیزات صادراتی در دستور کار جدی قرار گرفته که امیدواریم با توجه به پیوستن ایران به اتحادیه اقتصادی اوراسیا، امکان تعمیق روابط تجاری با ایشان فراهم شود. ضمناً به منظور حضور پیمانکاران ایرانی برای اجرای طرح‌های خدمات فنی و مهندسی به ویژه کشور قزاقستان، ضمانت‌نامه‌های مبتنی بر قرارداد و ارائه پوشش‌های بیمه‌ای لازم به صادرکنندگان ایرانی ارائه شده است.

صندوق ضمانت صادرات در شش ماهه اول سال جاری ۵۰۰ میلیون دلار پوشش بیمه اعتبار صادراتی میان مدت و بلندمدت داشته که نسبت به مدت مشابه سال گذشته رشد دوازده و ۵۳٪ درصدی داشته است. همچنین با ۵۱۴ میلیون دلار پوشش بیمه اعتبار صادراتی کوتاه مدت نسبت به مدت مشابه سال گذشته رشد ۴۵ درصدی را نشان می‌دهد و در نهایت کل پوشش ریسک صادرات از سوی صندوق با رقم هزار و ۱۸۷ میلیون دلار نسبت به مدت مشابه سال قبل رشد ۷۲ درصدی داشته است. این آمار و ارقام نشان می‌دهد در شرایط سخت موجود کشور صندوق تلاش کرده تا چتر حمایتی خود را برای تسهیل اقدامات و برنامه‌های فعالان اقتصادی گسترش دهد.

آیا صندوق ضمانت صادرات برای شرکت‌های ایرانی جهت حضور در بازار بزرگ اوراسیا تسهیلاتی در نظر گرفته است؟

بر اساس آمارهای اعلامی کشورهای اتحادیه اوراسیا سالانه ۴۰۰ میلیارد دلار کالا وارد می‌کنند؛ در حالی که هم‌اکنون کمتر از دو درصد از حجم ۴۰۰ میلیارد دلاری سهم دارد و اگر ایران بتواند سهم خود را از واردات اوراسیا به ۱۰ درصد

آرینه

ایران

چرا رئیس‌جمهوری، مجلس اول را بهترین دوره مجالس ایران می‌داند؟

● رئیس‌جمهوری روز چهارشنبه در جلسه هیئت دولت گفت که «بهترین مجلس در طول تاریخ انقلاب اسلامی مجلس اول بود». اظهارنظری که خیلی زود واکنش‌هایی را برانگیخت... رئیس‌جمهوری در سخنان روز چهارشنبه دلیل این تفاوت مجلس اول با بقیه مجالس را این‌گونه بیان کرده بود؛ «در آن مجلس، نظارت به این شکل وجود نداشت و حتی شورای نگهبان و این‌همه دفاتر نظارتی وجود نداشت و همه از جناح‌های مختلف آمدند و ثبت‌نام کردند». همین جملات و توصیه روحانی برای سختگیری کمتر در بررسی صلاحیت نامزدها باعث واکنش منفی منتقدان و دو مدافعان شورای نگهبان به این سخنان شده است. خصوصاً اینکه این سخنان در فاصله کمتر از پنج ماه تا برگزاری انتخابات مجلس یازدهم مطرح شده. انتخاباتی که گروه‌های طرفدار دولت و اصلاح‌طلبان معتقدند برای مشارکت بیشتر مردم و حفظ منافع ملی باید به بررسی متفاوت صلاحیت‌ها توسط شورای نگهبان و امکان رقابت بیشتر گروه‌های سیاسی برگزار شود...
. این البته اولین بار نبوده که حسن روحانی مجلس اول را بهترین مجلس بعد از انقلاب خوانده. او یک بار دیگر در مردادماه سال ۹۴ هم همین حرف را زده بود. او در آن تاریخ در جمع استانداران دولت گفته می‌رود که «مگر مجلس اول پس از انقلاب اسلامی که در آن زمان حتی شورای نگهبان نیز وجود نداشت و همه حتی گروهک‌های مخرب در آن حضور داشتند بهترین مجلس تاریخ این کشور نبود؟ ملت ایران ملتی بالغ، باتجربه و بزرگ است که به‌خوبی برای آینده خود تصمیم می‌گیرد». همان زمان هم منتقدان دولت حملات زیادی بابت این جملات به رئیس‌جمهوری انجام داده بودند. حسن روحانی در حالی بر چنین اعتقادی تأکید دارد که خود نیز نماینده پنج دوره مجلس، از دوره اول تا پنجم بوده.

نیازتجارت

انگ‌زنی وبرندسازی

موسی غنی‌نژاد؛ در دنیای کسب‌وکار پادزهر انگ‌زدن برندسازی است. در فضای رقابتی هر بنگاهی ناگزیر است برای موفقیت محصولات خود در بازار اعتماد مشتریان را به کیفیت کار خود جلب کند. این اعتماد سرمایه معنوی بزرگی است که به دشواری به دست می‌آید و حفظ آن شاید از کسب آن نیز دشوارتر و پرهزینه‌تر باشد. بنگاهی که کالای معیوب خود را فرامی‌خواند و هزینه زیادی را برای رضایت مشتریان متقبل می‌شود، در واقع از برند خود حفاظت می‌کند. برندسازی کارکرد بسیار مهمی در نظام اقتصاد بازار دارد که عبارت است از گاستن از هزینه‌های مبادلاتی جست‌وجوی کالا با کیفیت و قیمت مناسب. برندسازی (جلب اعتماد) صرفاً نفع یک‌طرفه برای بنگاه ندارد؛ بلکه برای مشتری هم بسیار مغتنم است؛ چون هزینه‌های جست‌وجو و ریسک انتخاب را برای او به‌شدت کاهش می‌دهد... . حزب یا جناح سیاسی که به وعده‌هایش عمل نمی‌کند و از زیرپا گذاشتن اصولی که مدعی آن است، نمی‌هراسد و دید را زود به اعتبار و اعتماد عمومی را در دست می‌دهد. سازمان‌ها و نهادهای علمی و فرهنگی که داعیه ترویج علم و اخلاق را دارند، زمانی می‌توانند نفوذ اجتماعی خود را گسترش دهند که صادقانه برندسازی کنند و بر اعتماد عمومی تکیه زنند. همچنان که در عرصه کسب‌وکار اقتصادی برندها نشان و درعین‌حال ابزار موفقیت هستند و لطمه‌دیدن آنها نهایتاً به سقوط بنگاه‌های اقتصادی می‌انجامد. در عرصه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی نیز چنین است. برندها از هر نوع آن سرمایه‌های گران‌بهای ملی‌اند، باید مراقب بود و بهانه به دست انگ‌زنندگان حرفه‌ای برای نابودی آنها نداد.

کیم‌یان

حمله به شورای نگهبان؛ حاشیه می‌سازد، کارنامه نمی‌سازد!

در فرضی خوش‌بینانه، جناب رئیس‌جمهور با حمله به شورای نگهبان، در حال خط‌دادن به اتاق فکر اصلاح‌طلبان، رادیکالیزه‌کردن فضای سیاسی کشور و تقویت طرح‌هایی مانند «انتخابات مشروط» است؛ وگرنه چه کسی است که نداند این قبیل اظهارات از سوی حقوق‌دانی که همین ساختار را پذیرفته و در همین ساختار رئیس‌جمهور شده، برای او کارنامه نمی‌سازد... مدعیان اصلاحات توانستند در مقاطعی، رئیس‌جمهور و برخی از مدیران ارشد دولتی را همراه خود کرده و گزاره‌هایی مانند «کمبود اصلاح‌طلبان از خود روحانی نیز عبور کرده‌اند، نسخه‌های رادیکالی را در کارپوشه رئیس‌جمهور قرار داده‌اند؛ نسخه‌هایی برای تسریع قرار از پاسخ‌گویی و ایجاد دوقطبی‌های سیاسی و رادیکالیزه‌کردن فضای سیاسی. در فرضی خوش‌بینانه می‌توان گفت جناب رئیس‌جمهور بی‌آنکه بخواد که در حال خط‌دادن به اتاق فکر اصلاح‌طلبان (یا حاکم‌گرفتن؟!)، رادیکالیزه‌کردن فضای سیاسی کشور و تقویت طرح‌هایی مانند «انتخابات مشروط» است؛ وگرنه چه کسی است که نداند این قبیل اظهارات از سوی حقوق‌دانی که همین ساختار را پذیرفته و در همین ساختار رئیس‌جمهور شده، برای او کارنامه نمی‌سازد!